

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33, м. Маріуполь, Донецька область, 87515, тел. (0629) 52-53-94, (098) 482-18-54
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu.mariupol_sv@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Дніпро

«10» липня 2024 року

Слідчий-криміналіст слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях капітан юстиції Іванова Діана Євгеніївна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22024050000000483, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 20.02.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у скоєнні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Боєнко Володимира Костянтиновича

[Redacted signature block]

про підозру у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська

Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 «Про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав» та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної

сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі 31 травня 1997 року Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання

спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які з додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти

України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Курочкіну О.В.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

Президент Російської Федерації 22 лютого 2022 року, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 год. 00 хв. Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» в Україні.

У подальшому, Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 10.11.2023 № 3429-ІХ на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» внесено зміни до статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-ІХ (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-ІХ, Указом

від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 року № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 року № 3275-IX), Указом від 05.02.2024 року №49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 №3564-IX та Указом від 06.05.2024 р. № 271/2024, затвердженим Законом України від 08.05.2024 № 3684-IX продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 травня 2024 року строком на 90 діб.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах якої збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль, або в межах якої збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно зі ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Так, відповідно переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих російською федерацією, затвердженого Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22 грудня 2022 року № 309, територія міста Донецьк, та весь Донецький район Донецької області, з 07 квітня 2014 року є тимчасово окупованою територією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями.

Одночасно з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій, та згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018 є органами окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Так, на тимчасово окупованій території Донецької області відповідно до так званого «Приказ ФТС России Министерства финансов Российской Федерации от 11 октября 2022 года № 849» створено з 12.10.2022 так звану «Донецкую таможеню», яка підпорядкована так званому «Южному таможенному управлению «днр», яку розташовано за адресою: Донецька область, місто Донецьк, Київський район, вул. Університетська, буд. 85 та яка здійснює свою діяльність відповідно Загального положення про митницю затвердженого наказом Федеральної митної служби Росії від 20.09.2021 р. №798.

Відповідно до статті 1 розділу I так званого «Приказ №798 от 20.09.2021 «Об утверждении общего положения о таможене», митниця є територіальним органом ФМС Росії, що входить до єдиної федеральної централізованої системи митних органів Російської Федерації і забезпечує реалізацію завдань та функцій ФМС Росії, у тому числі виконання функцій органу валютного контролю, у регіоні діяльності митниці в межах повноважень, визначених реальним становищем.

Громадянин України **Боєнко Володимир Костянтинівич**, усвідомлюючи вищенаведені обставини, діючи умисно, за власною ініціативою, з особистих мотивів, прийняв рішення про добровільне зайняття однієї із посад пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора.

Так, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на співпрацю з державою агресором, а також з метою участі у діяльності окупаційної

адміністрації Російської Федерації, Боєнко В.К. діючи умисно, з особистих мотивів добровільно надав згоду та відповідно до «наказу» від 09 листопада 2022 року № 2680-К призначений на посаду начальника так званої «Донецкой таможни» та з того часу почав виконувати повноваження пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території.

Згідно з так званим «Приказом №798 от 20.09.2021 «Об утверждении общего положения о таможене» від 20 вересня 2021 року № 798» Боєнко В.К. перебуваючи на посаді так званого «начальника Донецкой таможни»:

1) керує діяльністю митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю на основі принципу єдиноначальності;

2) здійснює загальне керівництво діяльністю митного посту (ЦЕД) та контроль за ним;

3) розподіляє обов'язки між своїми заступниками;

4) забезпечує створення та функціонування системи управління охороною праці, а також правову та соціальну захищеність посадових осіб та працівників митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю, митного посту (ЦЕД);

5) розглядає питання, пов'язані з проходженням державної служби, роботою в митниці, електронній митниці, митниці фактичного контролю, митних постах (ЦЕД) відповідно до законодавства Російської Федерації про державну службу, трудового законодавства Російської Федерації;

6) приводить до присяги працівників митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю;

7) у межах наданих повноважень надає працівникам митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю, митних постів (ЦЕД) кваліфікаційні звання;

8) укладає додаткові угоди до контрактів про службу в митних органах та службових контрактів про проходження державної цивільної служби Російської Федерації (у разі змін умов оплати праці):

- з начальниками митних постів, які підпорядковані відповідній митниці;

- з посадовими особами, які заміщають посади у відповідній митниці (за винятком перших заступників начальників митниць), призначення та звільнення за якими здійснюється керівником ФМС Росії;

9) організовує проведення кваліфікаційних іспитів та присвоює класні чини цивільної служби федеральним державним цивільним службовцям, які заміщають посади у митниці, електронній митниці, митниці фактичного контролю, на митних постах (ЦЕД), у тому числі призначення та звільнення за якими здійснюється керівником ФМС Росії;

10) затверджує посадові регламенти федеральних державних цивільних службовців, які заміщають посади у відповідній митниці, у тому числі призначення та звільнення за якими здійснюється керівником ФМС Росії;

11) подає начальнику вищого митного органу пропозиції щодо присвоєння спеціальних звань працівникам митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю, митних постів (ЦЕД);

12) організовує проведення виховних та профілактичних заходів з посадовими особами митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю та підпорядкованих відповідній митниці митних постів (ЦЕД);

13) здійснює контроль за дотриманням законодавства Російської Федерації про протидію корупції у митниці, електронній митниці, митниці фактичного контролю та у підпорядкованих відповідній митниці митних постах (ЦЕД);

14) організовує контроль за виконанням виданих у митниці, електронній митниці, митниці фактичного контролю за правовими актами;

15) представляє начальнику вищого митного органу проект річного плану роботи митниці, електронної митниці та митниці фактичного контролю, а також звіт про його виконання;

16) забезпечує виконання програм, планів (планових завдань) та показників діяльності митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю;

17) вживає заходів щодо забезпечення виконання митними постами (ЦЕД) встановлених для них планів (планових завдань) та показників діяльності;

18) організовує у митниці, електронній митниці, митниці фактичного контролю обіг бойової ручної стрілецької та іншої зброї, боєприпасів та патронів до неї, а також холодної зброї та спеціальних засобів;

19) приймає за результатами проведеної митної перевірки, а також перевірки митних, інших документів та (або) відомостей рішення у сфері митної справи;

20) представляє митницю, електронну митницю, митницю фактичного контролю у державних органах;

21) здійснює керівництво оперативно-розшукової діяльністю митниці щодо боротьби зі злочинами, віднесеними кримінально-процесуальним законодавством Російської Федерації до компетенції митних органів;

22) визначає напрями витрачання коштів, виділених на проведення заходів, пов'язаних із здійсненням оперативно-розшукової діяльності;

23) приймає від імені митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю рішення за скаргами осіб та актами прокурорського реагування на рішення, дії (бездіяльність) митних постів (ЦЕД) та їх посадових осіб;

24) приймає від імені митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю рішення про повернення коштів, що знаходяться на особових рахунках платників мит, податків, відповідно до законодавства Російської Федерації;

25) організовує правильність та обґрунтованість витрачання бюджетних коштів митниці, митниці фактичного контролю, ведення бухгалтерського обліку, забезпечувати дотримання планово-фінансової, бюджетної, касової, платіжно-розрахункової, штатної дисциплін, здійснювати контроль за своєчасністю та достовірністю бюджетної та іншої фінансової звітності;

26) організовує захист відомостей, що становлять державну таємницю, та дотримуватися обмежень щодо ознайомлення з відомостями, що становлять державну таємницю;

27) затверджує положення про структурні підрозділи митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю, митних постів (ЦЕД), розроблені на основі типових положень, затверджених наказами ФМС Росії (за їх наявності);

28) приймає від імені митниці, електронної митниці, митниці фактичного контролю рішення про надання відстрочення або розстрочення сплати ввізного мита та (або) податків, рішення про відмову у наданні відстрочення або розстрочення сплати ввізного мита та (або) податків, рішення про анулювання прийнятого рішення про надання відстрочки або розстрочення сплати ввізного мита та (або) податків.

Отже, громадянин України Боєнко Володимир Костянтинівич, у період часу з 09 листопада 2022 року, до теперішнього часу, перебуваючи на вказаній посаді, виконує організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації російської федерації, а саме в т.зв. «Донецької таможни» в окупованому м. Донецьк, Донецької області, в адміністративній будівлі по вулиці Університетська будинок 85.

Таким чином, громадянин України Боєнко Володимир Костянтинівич, обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

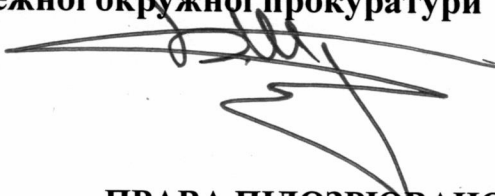
Слідчий-криміналіст СВ 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУСБ України в Донецькій та Луганській областях
капітан юстиції

Діана ІВАНОВА

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор Лівобережної окружної прокуратури
Донецької області

Віталій ШИДЛОВСЬКИЙ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

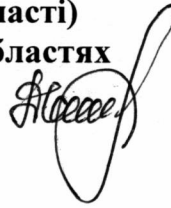
Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний

« _____ » год. « _____ » хвилин « _____ » _____ 2024 року.

Захисник

« _____ » год. « _____ » хвилин « _____ » _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив:**Слідчий-криміналіст СВ 2 управління****(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)****ГУСБ України в Донецькій та Луганській областях****капітан юстиції****Діана ІВАНОВА**